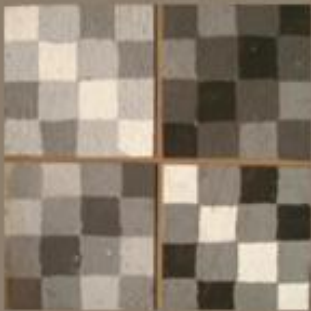

"Ex-voto et tatouages », par Nikos Ksydakis - Kathimérini - 28/04/2004

Voici l'article de Nikos Xydakis, publié le 28 avril 2004, dans le journal *Kathimerini* : " Ex-voto et tatouages " (traduction en français : Samuel Martin).

Τάματα και τατουάζ

Ο Πέρης Ιερεμιάδης δεν είναι ευρέως γνωστός στο μεγάλο κοινό. Είναι ένας καλλιτέχνης μοναχικός, γνωστός σε ένα μικρό κύκλο μυημένων, γνωστός ως ζωγράφος επίμονος και στοχαστικός, που υποστηρίζει την εργασία του με έργα, όχι με λόγια. Οι εκθέσεις του είναι λιγιστές, αραιές, το έργο του τα τελευταία χρόνια το διακρίνεις περισσότερο από παράπλευρες εργασίες ή από την αποφασιστική συμβολή του στην εικαστική διαμόρφωση του περιοδικού «*Ινδικτος*», το οποίο έχει σφραγίσει με την ολιγόχρωμη, λακωνική παλέτα του.

Στην τρέχουσα ολιγοήμερη έκθεσή του (έως 1 Μαΐου, γκαλερί Astra), ο Π.Ι. μας αιφνιδίασε με την ποιότητα και την έκταση της ζωγραφικής του. Στον περιορισμένο χώρο της γκαλερί κατάφερε να στριμώξει τόσα έργα που θα έφταναν για τρεις καλοσκηνοθετημένες εκθέσεις. Παρ' όλο το στρίμωγμα όμως, το σχεδόν ασφυκτικό, τα έργα λάμπουν και, ναι, αναπνέουν ! Ο Ιερεμιάδης είναι ζωγράφος αρχαϊκός και μοντέρνος. Η παλέτα του είναι η εντελώς στοιχειώδης πολυγνώτεια. Άσπρο, μαύρο, χοντροκόκκινο, όχρα, ολίγο λουλακί. Τα μεγέθη μικρά, οικιακά, προσωπικά σαν τα ταμπλό του Κλέε. Οι ζωγραφίες του θυμίζουν και υπαινίσσονται, περιγράφουν, δείχνουν τα θέματα είναι προφανή, στοιχειώδη : λουλουδία, σπίτια, δέντρα, ζώα, Άγιοι Γιώργηδες και δράκοι, ξεσηκωμένα (και μεταποιημένα) από παλιά λιθόγλυπτα, από λαϊκές παραστάσεις, από την διαρκή ζωή.

Το ζωγράφισμά του οδηγείται από το μάτι, από το βαθύ βλέμμα, από την αφελή παρατήρηση της Φύσης και της ιστορίας· αυτό το βλέμμα οδηγεί το χέρι να αναμιξει σκόνες και κόλλες, χρώματα, να τα απλώσει στο χαρτόνι, να γδάρει και να σχηματίζει. Σε ένα σπίτι βάζει το φως να βγαίνει από τα παράθυρα, από μέσα προς τα έξω, από την αναπαράσταση του κόσμου προς τον κόσμο τον ίδιο· το φως γεννιέται απ' το χέρι και επιστρέφει στο βλέμμα. Σε άλλο σπίτι, το αντίστροφο : το φως του θεατή πρέπει να πασχίσει να τρυπώσει από τα σκοτεινά παράθυρα μέσα στη ζωγραφιά. Η λαϊκότερο, μοντέρνα ζωγραφική του Ιερεμιάδη, η σχετικά εύληπτη, ευφραίνει και γλυκαίνει. Διαλέγεται με την ομορφιά. Αλλά ας μη γελιόμαστε : επειδή είναι ωραίος, αυτό δεν σημαίνει ότι είναι και εύκολος. Η ζωγραφική του Π.Ι. θυμίζει, φανερώνει τις καταγωγές της, αφηγείται την παράδοση, αλλά δεν ανακυκλώνει, δεν αντιγράφει ευλαβικά· προεκτείνει, ξαναμιλά, ξαναβλέπει. Είπαμε : ο Ιερεμιάδης είναι μοντέρνος και αρχαϊκός, σμίγει τον ανώνυμο ναΐφ και τον Μatis, το λαϊκό μοτίβο με τον Κλέε, αναβλύζει φυσικά από την ακατάβλητη αισιοδοξία του μοντερνισμού, καθώς ξαναδιαβάζει το παρελθόν και το ξαναπλάθει με τη δική του υπογραφή.

Η ζωγραφική του Π.Ι., «μικρή» γήινη, απτή, εμπράγματη, δίνει σημασία στο ίδιο το ζωγραφικό πράγμα, στην πράξη, στο αφήγημα και στο αφηγούμενο εξίσου. Και με αυτήν την προσήλωση παίρνει και τον θεατή μαζί του στη χαρά της ζωγραφικής πράξης. Αυτή είναι η ευφορία που επισημάναμε νωρίτερα : μια υπόρρητη στρατηγική μοιράσματος, μια συν-εμπειρία με τον θεατή και συνομιλητή κατά το οράν τον κόσμο και τα κεντίδια του, καθώς ξαναβλέπουμε τις λεπτομέρειες του κόσμου, τα σιγαλά μοτίβα της διαρκούς ζωής. Το λένε οι τίτλοι των έργων : Λεμόνια, Φίδι ζωάκια, τοπίο φεγγαράδα, πουλιά, Πεταληοί τοπίο, κορμός από τάμα, λουλουδάκια σε λουλακί χαρτί... Όλα στο μέτρο του βλέμματος και του χεριού, όλα στο μπόι του ανθρώπου που τα ιστορεί και τα βιώνει.

Ο Ιερεμιάδης φτιάχνει πυκνά εικονίσματα, αλεξίκακα, προορισμένα να συντροφεύουν ανθρώπους. Αυτός ο μοντέρνος, ο υλιστής και μπρεσιονιστής, ο μάστορας και στοχαστής, ξαναφέρνει στο προσκήνιο μια τέχνη θεραπευτική και ανακουφιστική. Κεντάει τάματα και τατουάζ.

Του ΝΙΚΟΥ Γ. ΞΥΔΑΚΗ
Καθημερινή 28/04/2004

ΧΡΩΣΤΗΡΑΣ

Τάματα και τατουάζ

Του ΝΙΚΟΥ Γ. ΞΥΔΑΚΗ

Ο Πέρης Ιερεμιάδης δεν είναι ευρέως γνωστός στο μεγάλο κοινό. Είναι ένας καλλιτέχνης μοναχικός, γνωστός σε ένα μικρό κύκλο μυημένων, γνωστός ως ζωγράφος επίμονος και στοχαστικός, που υποστηρίζει την εργασία του με έργα, όχι με λόγια. Οι εκθέσεις του είναι λιγοστές, αραιές, το έργο του τα τελευταία χρόνια το διακρίνει περισσότερο από παράπλευρες εργασίες ή από την αποφασιστική συμβολή του στην εικαστική διαμόρφωση του περιοδικού «Ινδικτος», το οποίο έχει σφραγίσει με την ολιγόχρωμη, λακωνική παλέτα του.

Στην τρέχουσα ολιγοήμερη έκθεσή του (έως 1 Μαΐου, γκαλερί Astra), ο Πίμας αιφνιδίασε με την ποιότητα και την έκταση της ζωγραφικής του. Στον περιορισμένο χώρο της γκαλερί κατάφερε να στριμώξει τόσα έργα που θα έφταναν για τρεις καλοσκοηνοθετημένες εκθέσεις. Παρ' όλο το στρίμωγμα όμως, τα έργα λάμπουν και, ναι, αναπνέουν! Ο Ιερεμιάδης είναι ζωγράφος αρχαϊκός και μοντέρνος. Η παλέτα του είναι η εντελώς στοιχειώδης πολυγνώτεια. Λευκό, μαύρο, χοντροκόκκινο, ώχρα, λίγο λουλακί. Τα μεγέθη μικρά, οικιακά, προσωπικά σαν τα ταμιλά του Κλέε. Οι ζωγραφίες του θυμίζουν και υπαινίσσονται, περιγράφουν, δείχνουν τα θέματα είναι προφανή, στοιχειώδη: λουλούδια, σπίτια, δέντρα, ζώα, Άγιοι Γιώργηδες και δράκοι, ξεσηκωμένα (και μεταποιημένα) από παλιά λιθόγλυπτα, από λαϊκές παραστάσεις, από την διαρκή ζωή.

Το ζωγράφομά του οδηγείται από το μάτι, από το βαθύ βλέμμα, από την αφελή παρατήρηση της Φύσης και της ιστορίας: αυτό το βλέμμα οδηγεί το χέρι να αναμίξει σκόνες και κόλλες, κόμματα, να τα απλώσει στο χαρτόνι, να γδάρει και να σχηματίσει. Σε ένα σπίτι βάζει το φως να βγαίνει από τα παράθυρα, από μέσα προς τα έξω, από την αναπαράσταση του κόσμου προς τον κόσμο τον ίδιο: το φως γεννιέται απ' το χέρι και επιστρέφει στο βλέμμα. Σε άλλο σπίτι, το αντίστροφο: το φως του θεατή πρέπει να πασχίσει να τρυπώσει από τα σκοτεινά παράθυρα μέσα στη ζωγραφιά. Η λαϊκότητα, μοντέρνα ζωγραφική του Ιερεμιάδη, η σχετικά

κά' προεκτείνει, ξαναμιλά, ξαναβλέπει. Είπαμε: ο Ιερεμιάδης είναι μοντέρνος και αρχαϊκός, σμίγει τον ανώνυμο ναΐφ και τον Μatis, το λαϊκό μοτίβο με τον Κλέε, αναβλύζει φυσικά από την ακατάβλητη αισιοδοξία του μοντερνισμού, καθώς ξαναδιαβάζει το παρελθόν και το ξαναπλάθει με τη δική του υπογραφή.

Η ζωγραφική του Πί, «μικρή», γήινη, απτή, εμπράγματη, δίνει σημασία στο ίδιο το ζωγραφικό πράγμα, στην πράξη, στο αφήγημα και στο αφηγούμενο εξίσου. Και με αυτήν την προσήλωση παίρ-

Π. Ιερεμιάδης, Βασιλικός, 2004. Σκόνες και κόλλα σε χαρτί (λπετομέρεια).

νει και τον θεατή μαζί του στη χαρά της ζωγραφικής πράξης. Αυτή είναι η ευφορία που επισημάναμε νωρίτερα: μια υπόρρητη στρατηγική μοιράσματος, μια συν-εμπειρία με τον θεατή και συνομιλητή κατά το οράν τον κόσμο και τα κεντρίδια του, καθώς ξαναβλέπουμε τις λεπτομέρειες του κόσμου, τα σιγαλά μοτίβα της διαρκούς ζωής. Το λένε οι τίτλοι των έργων: Λεμόνια, Φίδι ζωάκια, τοπίο φεγγαράδα, πουλιά, Πεταλποί τοπίο, κορμός από τάμα, λουλουδάκια σε λουλακί χαρτί... Όλα στο μέτρο του βλέμματος και του χεριού, όλα στο μπόι του ανθρώπου που τα ιστορεί και τα βιώνει.

Ο Ιερεμιάδης φτιάχνει πυκνά εικονι-